

listede gennem Tinget, og det er ingen heldig Maade at bruge Parlamentarismens vanskeligt haandterlige Instrument paa. Der er Forskel paa en Slagterøkse, som vi alle kunne hugge for Panden med, og en Dissekerkniv, som kun øvede Hænder og en klar og sikker Hjerne ere i Stand til at bruge. Derfor tror jeg, at det ærede Medlem fra Nyborg (N. Jensen) i den Henseende sagde det forløsende Ord, naar han udtalte: Lad os tænke noget mere paa Sagerne end paa Personerne. Jeg vil tilføje: eller paa Partierne. Det er min Overbevisning, at den eneste Maade, paa hvilken vi ville være i Stand til at bidrage noget til at komme ud over de Kalamiteter, under hvilke det offentlige Liv for Tiden lider, er ved at stille os overfor de enkelte Spørgsmaal paa et sagligt Grundlag og mere se bort baade fra, hvad man kalder Venstre- og Højreprincipper, og fra alt det, som gør, at Sagen i sin Renhed ikke bliver det grundlæggende for den endelige Afgørelse. Jeg anser dette for saa væsentligt, at jeg tror, at hele vor politiske Fremtid er afhængig af, i hvilken Grad denne Metode finder Indpas her paa Rigsdagen. Thi *et* maa vi huske: netop fordi Parlamentarismen er en Praksis, vil den Praksis, som skabes af det ene Parti, blive brugt af det næste Parti, der kommer til Magten, og er den brugt haardt og for haardt, vil den blive brugt endnu haardere af hvert enkelt Parti, der med den skal slaa sine tidligere Modstandere.

Jeg skal derefter gaa over til nogle Bemærkninger overfor de højtærede Ministre. I de tidligere to Aar, hvori jeg har siddet her, har der, hver Gang Trafikministeriet kom paa Bane, været rettet stærke Angreb, jeg tror, jeg tør sige, fra *alle* Sider mod Jernbanernes Administration. Det er næsten overflødig, synes jeg, at nævne Eksempler paa, at Administrationen udadtil, i Forhold til Publikum, er daarlig. Det ligger slet ikke i Personalets Forhold til Publikum, som — det benytter jeg udtrykkelig Lejligheden til at bemærke — efter min Mening er udmærket. Man møder god Forstaaelse og Hjælpsomhed overalt hos de Herrer ved Jernbanen, som man kommer i Berøring med. Men man kan ikke gøre en Rejse her i Landet, uden at man staar overfor Forhold, som noget nær ere en Skandale. Jeg har været med til at se Vogne blive satte ind i Toget paa en af Landets største Hovedstationer under et forrygende Storm- og Regnvejr med fuldstændig udslaaede, ikke knækkede Ruder. Forleden

Dag kørte jeg ud til en nærliggende Station, og da jeg havde siddet lidt i Vaggonen, fik jeg hele Gardintøjet i Hovedet, ikke Gardinet alene, men ogsaa Stangen, som det sad paa. Skruerne kunde slet ikke holde i det Træ, de vare satte ind i. Jeg kunde blive ved at remse op, men det er overflødig. Lad mig dog nævne, at der blev sat en Rekord en Gang i Sommer, da jeg rejste med Banen. Jeg havde ladet min Kuffert gaa med som Rejsetøj og havde taget en anden Kuffert med i Vaggonen. Undervejs stod jeg af et Sted og blev Natten over, og da jeg den næste Morgen rejste videre, lod jeg ogsaa min anden Kuffert gaa med som Rejsetøj. Det lykkedes mig virkelig at komme til København, uden at nogen af Kufferterne vare ankomne. Ingen af dem, det er dog virkelig en Rekord. Jeg havde vigtigt Arbejde i den ene, som jeg skulde have færdig samme Aften, det kunde ikke lykkes. Det kunde aldrig falde mig ind at pege paa nogen af de underordnede, som havde haft med disse Ting at gøre, som jeg har oplevet, og som naturligvis ere oplevede af alle de Herrer ogsaa, for vi vide jo, at det ligger i en bestemt Ting, i det Tantièmesystem, under hvilket Administrationen paa Jernbanerne lider. Forrige Aar sagde det ærede Medlem fra Fredericia (L. Rasmussen), som sammen med mange andre har arbejdet mod dette System, at vi slap naturligvis ikke fra det, fordi Generaldirektøren vilde jo have det. Jeg har det bestemte Indtryk, at den forrige Trafikminister ikke selv var begejstret for Systemet. Jeg har udførligt udtalt mig om det tidligere, saa jeg skal ikke gentage det her, men blot sige, at det System maa vi af med. Det medfører, at der er for faa Folk til at udføre Tingene, og at Tingene derfor blive daarligt gjorte. Vi selv, vort Rejsetøj, alt muligt bliver slet behandlet, uden at vi under de forhaandenværende Forhold ere i Stand til at lægge noget enkelt Menneske noget til Last, for det er hele Systemet, der er galt. Den tidligere Trafikminister sagde, naar han blev trængt stærkt paa dette Punkt, at han ikke kunde foreslaa den Løn til Generaldirektøren, som han egentlig skulde have, men jeg forstaar aldeles ikke, hvorfor man ikke kan foreslaa den Løn, en Mand skal have, og hvorfor man i Stedet skal sige: „Vi give ham nok Lønnen, men det ses ikke rigtigt; han faar den nemlig gennem et Tantièmesystem“. Vi ere dog ikke Børn, men vide meget godt, at enten han faar